

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Copyright © 2024, Maja Maršićević, Marijana Jordanov, Violeta Sremčević
Copyright © 2024 za ovo izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05345-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Mama, sve je u redu, utorak je u sredu

Maja Maršičević, Marijana Jordanov, Violeta Sremčević

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

SADRŽAJ

UVODNA REČ	7
PREDGOVOR	9
ANA ŽIVKOVIĆ	11
BOJANA ŠAJATOVIĆ	15
KATARINA J.	19
IVANA ZARIĆ	23
JASMINA DRAGOSLAVIĆ	27
TIJANA ADAMOV IGNJATOVIĆ	31
MAJA MARŠIĆEVIĆ	37
MARIJA GLIGORIJEVIĆ ANĐELKOVIĆ	41
MARIJA ČALOVIĆ	45
MARIJANA JORDANOV	47
MILICA OSTOJIĆ	51
MINA SREĆO	55
NELA SPASOJEVIĆ (LANE)	59
SVETLANA PRERADOVIĆ	65
TANJA SENOVIĆ	69
VESNA DEDIĆ	75

MILICA GLOGOVAC.....	79
ANJA RADONJIĆ – ZOE KIDA	83
ALEKSANDRA DUENDE	87
KRISTINA RADENKOVIĆ	91
IVANA, MARKOVA MAMA	93
EMILIJA VUKOVIĆ.....	97
DR ALEKSANDRA DAMJANOVIĆ	103
KATARINA GROMILIĆ	111
MARINA RALEVIĆ.....	113
MILICA ALEKSIĆ.....	117
SVETLANA POŽEGA.....	121
MIRJANA NIKOLIĆ	125
MAJA VASIĆ	129
SLAĐANA GLUHOVIĆ.....	133
STRAHINJA ČALOVIĆ	137
ZAVRŠNA REČ	141

UVODNA REČ

Ova knjiga nije klasična knjiga. Ova knjiga je posebna knjiga. Kao i većina posebnih knjiga, nastala je iz ljubavi i svega što ljubav sa sobom nosi.

Ova knjiga je skup priča nastalih kao ideja dve mame i jedne tetke, dobro upoznatih sa opojnim mirisom svežeg mleka, iskorišćenih pelena i šampona za bebe...

Ovu knjigu one posvećuju svim suzama i stresovima novih vrednih mama, čije znanje, tabele i poslovna iskustva padaju pred jednom dečjom izjavom, gegom, odlukom i vriskom.

Smejaćeš se sada tuđim, a u budućnosti svojim sličnim iskustvima – kada više ne budeš neispavana, uplašena i neiskusna mama.

Deo priloga od prodaje ove knjige biće doniran za razvoj psihološke podrške mamama u ranom stresu.

Maja, Marijana i Violeta

PREDGOVOR

Rodio se jedan život, dobila si bebu, tvoj život više nije tvoj, čestitam rodila si se i ti – MAMA.

Majčinstvo je prirodna stvar, ti si mama hobotnica, žongliraš i dobro ti ide... dojenje, zubići, čvrsta ishrana, prva temperatura, ne spavaš već šest meseci, razmišljaš o tome koju dohranu da izabereš, koji brend je prirodniji, o prohodavanju, padanju, o tome kako naći ženu koja će pomagati u kući, kada izbaciti dudu, o prvim rečima, o tome kako si budna već osamnaest meseci...

Tvoj posao je tvoja sigurna baza, ti si ga birala i voliš to što radiš, to je tvoja priroda, tvoj prostor za kreativno izražavanje, ti si žena koja voli da radi i dobro ti ide... Kako druge mame, na štiklama, sa modernim kolicima, isfenirane, mogu jednom rukom da drže bebu, drugom da telefonom dogovaraju sastanak – možeš to i ti... Međutim, eto bumeranga: alergije, vakcine, obdanište, privikavanje, socijalizacija, strahovi, snovi... tri godine ne spavaš!

Dobro. I dok obitavaš u vakuumu zvanom „proći će“ i dok ti tvoje muke izgledaju kao pakao na zemlji, rešiš da celoj situaciji priđeš iz kontre... kao pravi profesionalac – RADNA MAMA HOBOTNICA uvek ima rešenje. Odmakneš se i pogledaš taj svoj „pakao“ uz čašu vina i pokušaš da nekako promeniš perspektivu.

Zaboravila si da pokupiš jedno dete iz vrtića, nisi ponela ručak za bebu, procurilo ti je mleko usred sastanka, osušena slina na sakou... To je to, drage MAME, tako majčinstvo izgleda i neće baš brzo proći.

Važno je da znate: niste same, nekome se to već dogodilo!

ANA ŽIVKOVIĆ

Predvodnica cirkusa od sedam članova

Preduzetnica

MAMA TROJE DECE + DVE DEVOJČICE GRATIS

NAJLUĐE PRIČE DEŠAVAJU SE U KUPATILU

Imala sam životni plan da sa dvadeset pet godina i završenim fakultetom nađem neki dobar poslić, rodim prvo dete, a do trideset pete godine drugo i treće. Želela sam dva dečaka i devojčicu. I samo to mi se i ispunilo.

Posle završenog Ekonomskog fakulteta, moja karijera krenula je tako da se može opisati samo rečju *blesavo*.

Sa dvadeset pet godina opalo mi je pola kose u velikoj austrijskoj firmi, sa dvadeset šest sam dobila gastritis i povraćanje na nervnoj bazi u još većoj nemačkoj firmi. A sve to vreme momka/partnera/muža ni blizu... Ili dečaci koji bi da se zezaju, ili se prepadnu kad vide mene lajavu, a još i sposobnu.

Prva trudnoća desila se nakon rezervisanja venčanice, muzike i restorana.

Veoma željeni Drekavac Br. 1 stigao je petnaest dana posle mog trideset drugog rođendana. I to na datum za koji sam ga i molila da dođe, 19. januara, na Bogojavljenje, nakon šezdeset sati od pucanja vodenjaka, sedamdeset četiri sata nespavanja i osam sati indukcija. Mojoj sreći nije bilo kraja. Nema veze što je isti otac; Drekavac Br. 1 je moj i već ga obožavam.

Proletelo je jedanaest meseci i stigle su bliznakinje iz suprugovog prvog braka. Imale su tri i po godine. Došle su da žive sa nama. Ljubav i obožavanje koje se s vremenom rodilo između njih troje i danas je nemoguće prepričati.

Na opšti šok mojih prijatelja, koji su mislili da sam luda što želim još jedno dete posle ONAKVOG porođaja, Drekavac Br. 2 stigao je kući baš bratu na rođendan. Rodio se hedonista, bog uživanja, lagano i brzo, bez plakanja i haosa. Iako su poranili, obojica su ispunili majci želju i rodili se kao Jarčevi, kako bi sa tada tridesetčetvorogodišnjom majkom ukrstili rogove.

Drekavac Br. 3, gospođica Mama Dalton, svojim dolaskom ispunila je sve majčine želje. Škorpiljica mila, svoja i tvrdoglava, stigla je pre majčinog trideset šestog rođendana.

Bliznakinje su priključene grupi Drekavaca, iako je jedna od njih najposlušnije dete na svetu i apsolutno ne zaslužuje ovaj nadimak. Ali kako ona sama kaže: „Ako ne mogu oni, neću ni ja drugi nadimak.“

Naš kotrljajući cirkus dobija svoj puni sjaj.

A kada malo razmislim, naše najluđe priče dešavaju se baš u kupatilu.

Kupatilo. Sve petoro golo, spremno za kadu i tuš-kabinu. Kako se ko raspoređi i kako izglasaju ko će sa kim i kako na kupanje?

Prvenac, Drekavac Br. 1, konstatuje da devojčice nemaju pišu.

„Kako nemaju?“, pitam.

„Nemaju, imaju samo crticu“, objašnjava Drekavac Br. 1.

„Vi imate pišorka, zato ste vi dečaci, a one devojčice“, objašnjavam.

Sve to sluša najmlađa princeza, koja tada ima dve godine, prilazi bratu i bez priče hvata visuljak i povlači ga ne bi li sređila situaciju, tako da nikom ništa više neće visiti!

Nakon što svi odu u krevet, u glavi mi satima zuji, a muž i ja sedimo u tišini. Lepo nam je. Prepričavamo šta je ko uradio, trudimo se da ne zaboravimo.

A posao? Posao čeka do ponoći. Posle trećeg porodijskog, velike korporacije su me pozdravile. Sada imam sreću pa mogu da se borim za našu malu proizvodnju, najčešće aktivnu posle ponoći, jer je princeza nekoliko puta „radila posô sa mamom“ i iščupala *ctrl* sa laptopa...

Bila sam u *ozbiljnim* godinama kada je prvo dete stiglo. Uspešno sam reorganizovala nekoliko ozbiljnih ekipa u finansijama, odradila dva startapa, ispratila ogromne milionske budžete, obučila mnogo ljudi. Pročitala sam svu moguću literaturu o gajenju dece i opet odgovorno tvrdim da ništa ne znam. Svi su potpuno različiti. Modeli o kojima pišu u knjigama nisu primenjivi na svakom detetu, a naročito ne kad ih je petoro.

I ni za šta na svetu ne bih menjala ni sekund svog života ako bi to značilo da nemam njih, bez obzira na to što znam da ću ostatak svog života provesti u strahu – kako su, da li su bezbedni, da li ih neko voli, da li su srećni, da li sam i koliko pogrešila u vaspitanju, da li su dobri ljudi...

BOJANA ŠAJATOVIĆ

Tragač za smislom

DIMITRIJE, 1 GODINA, 0 MESECI, 3 DANA

MOJE PRVO MORE

Trenutak iščekivanja prvog deteta i njegovo rođenje, kasnije shvatiš, nisu jedini veliki trenuci u tvom novom životu. Posle tog trenutka, nižu se razna dešavanja sa prefiksom *prvi*, koja ti život pretvore u stanje konstantno visokorizične tenzične akumulacije stresa sa najrazličitijim ishodima.

Tako je naše prvo zajedničko letovanje zauzelo veliki period godine, da ne kažem našeg života, jer sedam meseci je ozbiljan period – od ideje, preko planiranja i razmatranja najrazličitijih mogućih i nemogućih ne daj bože scenarija, do realizacije.

Ja, *savršena mama*, i On, *savršeni tata*, maksimalno smo angažovali sve naše veštine i sposobnosti za planiranje i realizaciju ovog prvog odlaska našeg prvenca na more.

I naravno da smo razmišljali o udaljenosti, vožnji, pauzama, hotelskim uslovima, plaži, osam šeširića, dvadeset osam bazenčića i ko zna koliko kašica... Verujem da smo sa tim

zalihama mogli nastaviti i u zemlju Nedođiju na neodređeno vreme i da nam ništa ne bi nedostajalo.

Potpuno opremljeni, sa punim torbicama, termosima i torbama, stižemo na plažu! Osvajamo krajnju destinaciju! Jeeee, trenutak uzbuđenja i osvajanje konačne lokacije, takozvane ležaljke! Spuštam Dimitrija iz ruku na ležaljku. Skidam torbe sa ramena! Bacam se na drugi kraj! I propadam! Kao na klackalici! Pored mene nešto proleće! Trenutak šoka! Ne mrdam! Moj katapultirani sin završio je naglavačke u pesku!!!

Baš sam se svojski potrudila za njegov prvi peščani susret bliske vrste! Jer kakvo je to more bez punih usta peska!

E svaka mi čast!

Ispostavilo se da su moj šok i strah bili mnogo veći od njegovih.

Ispostavilo se i da sam i dalje dobra mama, čak i onda kada nisam baš sve uradila *kako treba*.

Ispostavilo se da su svi ti *prvi* trenuci ili događaji u našem zajedničkom životu, baš oni koji se fotografišu i ispisuju za *Radosnicu*, dovoljno dobri i samim tim što nam se dešavaju.

Ispostavilo se da je безусловna ljubav majke dovoljna sama po sebi i da joj drugi oblik savršenstva nije potreban.

KATARINA J.

Mama dva čuda prirode

ČANČE NA GLAVI

Da su bile špagete, kao što je moja drugarica mislila, stvar bi verovatno bila lakša. No, nažalost, bila je u pitanju ona neka pasirana kaša, koja je dobro zašla u kosu, do glave, i slila se za vrat.

O čemu pričam, pitate se. Pa, o danu kada sam ceo tanjir pun pasirane hrane prevrnula svom osmomesečnom sinu na glavu.

Nakon što sam se isplakala, izvadila sam dete iz stolice, okupala ga, oribala stolicu, pod i sve ostalo...

Naravoučenije: ne sipajte deci hranu na glavu, koliko god vas iznervirala time što neće da jedu i što drže stisnuta usta po pola sata, jer ćete samo sebi napraviti više posla.

SPAVAJ, ČEDO MOJE

Druga priča je o uspavlivanju sina prvenca.

Moj sin je od rođenja bio beba koja se teško uspavljuje. Ljuljali smo ga po četrdeset pet minuta, pevali mu, uključivali fen, vozili ga u kišobran-kolicima po neravnim pločicama u predsoblju (to je dobra fora jer, kad zaspi, samo gurneš kolica u sobu i zatvoriš vrata). Čak sam ga dojila stojeći, uz ljuljuškanje i pevanje!

Već je imao nekih 6-7 meseci kada sam mislila da sam došla do svog maksimuma i da ne mogu više. Kičma mi je bila kao integral! Sestra mi je donela knjigu sa roditeljskim savetima kako da nauče bebu da spava. Trik je bio u tome da se beba posle večernjeg rituala (kupanja, nege, hranjenja) mirno spusti u krevetac, pomazi, poljubi, da joj se kaže *laku noć* i izađe iz sobe. Beba će, naravno, početi da plače, jer očekuje ljuljanje i uspavanke, ali treba izdržati tri minuta, zatim ući u sobu, pomaziti bebu, nikako je ne uzimati u ruke, i izaći ponovo iz sobe. Ponovo će započeti plač, na koji ne treba odmah reagovati, već opet ući posle nekoliko minuta. I tako svake večeri produžavati taj vremenski interval za minut. U jednom trenutku, beba bi trebalo da shvati da nema ništa od ljuljanja, i da zaspi.